

at nogen mennesker har set det. Det er kun, hvis der begås meget alvorlig kriminalitet, at politiet ønsker optagelsen og i sidste ende kan gå til en dommer for at få den udleveret, men ellers bliver den slettet igen. Og det forandrer jo ikke meget med hensyn til, hvori den store krænkelse så egentlig består. Hvad er det, man synes den er? Altså, der er mange andre mennesker, der kan se, at jeg går forbi en bank, når jeg går forbi en bank. Alle de andre mennesker, der går ude på vejen og ser det, ser det jo.

Jeg vil sige til fru Lissa Mathiasen, at det bl.a. er en af baggrundene for, at Datatilsynet selv ikke har ønsket et krav om anmeldelse til Datatilsynet. Datatilsynets argument er jo, at der i forbindelse med det, vi behandler her, nemlig tv-overvågningen, ikke er tale om personfølsomme oplysninger. Der er tale om, at man optager et menneske, der går omkring på Strøget. Hvad er den store hokuspokus i det? Derfor synes jeg altså sådan helt overordnet, at man skal passe på, at man ikke i iver efter at argumentere for alle ens gode forslag sådan kører retorikken alt for højt op og ser meget store problemer. Lad os nu lige snakke om, hvad det er, lovforslaget handler om.

Jeg vil sige, at jeg synes, at vi i lovforslaget har fundet den helt rigtige balance ved at give tilladelse til en meget begrænset tv-overvågning af de facader og indgange og områder lige umiddelbart ved siden af butikkerne, hvor det er relevant, men altså følge det op af sletteregler, opbevaringsregler og naturligvis en overholdelse af persondatalovgivningen, der gør, at det andet hensyn, nemlig hensynet til den personlige frihed, fuldt ud er tilgodeset.

Jeg vil her komme med en sådan mere, jeg ved ikke, om man skal kalde det en morsom bemærkning. Det, jeg egentlig har noteret mig i dag, er, at der er en række ordførere, der har været lidt kritiske over for det her lovforslag, og de har faktisk ikke nævnt det mest oplagte eksempel på tv-overvågning i det offentlige rum, som vi ustandselig bliver konfronteret med. Det drejer sig om al den tv-overvågning, som journalisterne foretager. Man kan faktisk ikke åbne fjernsynet en uge, uden at journalister afslører det ene eller det andet med skjult kamera. Og jeg ved tilfældigvis, at også denne weekend vil der være nye, skjulte optagelser fra det offentlige rum af folk, der begår ulovligheder, overtrædelser af lovgivning på forskellige områder.

Kl. 15.15

Det skulle ikke undre mig, om de ordførere, der har stået her og virkelig pustet sig selv op til, hvor stort et problem det er med den her tv-overvågning, er ordførere for de partier, der vil føre an og sige: Det her viser jo bare, at nu skal man sådan og sådan og sådan. Så altså, jeg synes måske også, at man, hvis man mener det, man har sagt her i dag, alvorligt, skal efterleve det i den måde, man agerer på som folketingsmedlem, for der er massevis af eksempler på, at det offentlige rum bliver overvåget og optaget.

Hr. Kim Christiansen var inde på hele spørgsmålet om den kommunale tv-overvågning, og jeg tror, der blev lidt en sammenblanding af nogle diskussioner, fordi ordet offentlig også kom ind i det. Men som jeg forstod hr. Kim Christiansen, var hr. Kim Christiansen inde på spørgsmålet om, hvorfor regeringen ikke har medtaget det forslag, der på et tidspunkt var på bordet, om at give kommunerne mulighed for øget overvågning af det offentlige rum af hensyn til kriminalitetsforebyggelse.

Man kan starte med at sige, at kommuner jo godt må overvåge offentlige bygninger, altså skoler osv., med henblik på at forhindre hærværk. Jeg vil sige til hr. Kim Christiansen, at grunden til, at regeringen ikke valgte at medtage det forslag, som jo var et forslag, der sådan kom ind midt i processen, fordi der var en række borgmestre, der ønskede, at udvalget skulle behandle det, sådan set var, at Kommunernes Landsforening ikke ønskede det medtaget. De ønskede ikke, at kommunerne skulle have den udvidede adgang til tv-overvågning, og de anså det for at være et politimæssigt foretagende, hvis der var behov for yderligere overvågning. Så det er besvarelsen på, hvorfor det element ikke var med.

Hr. Kim Christiansen spurgte også: Hvem er det så, der i princippet kan godkende en overvågning af den ene eller den anden art? Og hvordan definerer man »visse tilknyttede arealer«? Og til det er der at sige, at lige præcis den type spørgsmål og de formuleringer, som er brugt i lovforslaget, vil skulle konkretiseres i forbindelse med den pjece, som Justitsministeriet udsender, efter at lovforslaget forhåbentlig er vedtaget af Folketinget.

Så da vil der komme nogle mere præcise bemærkninger om, hvordan man forstår det ene og det andet og det tredje og det fjerde. Nu er butikker jo ikke ens, og derfor har man ikke kunnet lave nogen firkantede regler om, at kameraet må række lige præcis 1 m eller 1,05 m ud